FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 16. november 1999 *

1. Kommissionen har anlagt traktatbrudssag mod Den Italienske Republik. Kommissionen foreholder denne medlemsstat at have overskredet sin kompetence, da den i dens nationale lovgivning gennemførte direktiv 90/364/EØF om opholdsret [1], direktiv 90/365/EØF om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet [2], samt direktiv 93/96/EØF om ophavsret for studerende [3].

2. Direktiv 90/364 og 90/365 blev, som direktiv 90/366/EØF om opholdsret for studerende [4], udstedt af Rådet med henblik på at udvide retten til ophold i en anden medlemsstat til alle Fællesskabets statsborgere, såfremt de ikke udgør nogen byrde for værtsmedlemsstatens offentlige midler. Medlemsstaternes frist til at gennemføre bestemmelserne i national lovgivning udløb den 30. juni 1992.

3. Direktiv 90/366 blev annulleret af Domstolen, fordi Rådet havde udstedt det med en ukorrekt hjemmel [5]. Domstolen fastslog dog i dommen, at alle det annullerede direktivs virkninger fortsat skulle bestå, indtil Rådet havde erstattet direktivet med et nyt direktiv, der var udstedt med korrekt hjemmel. Det nye direktiv blev udstedt den 29. oktober 1993, og medlemsstaterne blev indrømmet en frist, der udløb den 31. december 1993, til at tilpasse deres nationale lovgivning.

4. De tre direktiver fra 1990 blev gennemført i Italiens nationale retsorden ved lovdekret nr. 470 af 26. november 1992 om gennemførelse af direktiv 90/364, 90/365 og 90/366 om opholdsret for statsborgere i Fællesskabet, for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet [6].

Kommissionen har i sin stævning understreget, at dette dekret blev vedtaget, inden direktiv 93/96 blev udstedt. Da sidstnævntes bestemmelser hovedsagelig er identiske

* Originalsprog: spansk.

1 — Rådets direktiv af 28.6.1990 (EFT L 180, s. 26).

2 — Rådets direktiv af 28.6.1990 (EFT L 180, s. 28).

3 — Rådets direktiv af 29.10.1993 (EFT L 317, s. 59).

4 — Rådets direktiv af 28.6.1990 (EFT L 180, s. 30).

5 — Dom af 7.7.1992, sag C-295/90, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 4193.

6 — GURI nr. 286 af 4.12.1992.

med direktiv 90/366, antager Kommissionen, at den italienske regering har skønnet, at dens nationale lovgivning også er forenelig med direktiv 93/96. Kommissionen har imidlertid anført, at den italienske regering ikke har gennemført direktiverne korrekt i sin nationale lovgivning af forskellige grunde.

I — Den administrative procedure

5. I henhold til EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF) opfordrede Kommissionen ved skrivelse af 13. juni 1995 den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger inden for to måneder.

6. Den italienske regering fremsendte via sin Faste Repræsentation den 6. december 1995 en besvarelse, der var vedlagt to notater fra Arbejds- og Socialministeriet, og som var udarbejdet af Generaldirektoratet for Den Sociale Sikringsordning og Generaldirektoratet for Beskæftigelse. Efter at Kommissionen havde gennemgået disse notater, fastslog den, at svaret var utilstrækkeligt og fremsatte ved skrivelse af 11. november 1996 en begrundet udtalelse til Den Italienske Republik.

7. Ved skrivelse af 13. december 1996 underrettede Italiens Faste Repræsentation Kommissionen om, at artikel 1, stk. 6, i forslag til lov benævnt »bestemmelser til gennemførelse af de forpligtelser, der følger af Italiens medlemskab af De Europæiske Fællesskaber — lov vedrørende Fællesskaberne 1995-1996«, som blev godkendt af ministerrådet under mødet den 8. november 1996, pålagde regeringen at vedtage de supplerende og korrigerende bestemmelser, som var nødvendige for at bringe lovdekret nr. 470 i overensstemmelse med direktiv 90/364, 90/365 og 93/96.

II — Retsforhandlingerne for Domstolen

8. Da Kommissionen ikke havde modtaget oplysninger om, hvor langt proceduren med hensyn til vedtagelsen af de nævnte bestemmelser var nået og heller ikke nogen meddelelse om ændring af den nationale lovgivning som angivet, fastslog den, at Den Italienske Republik ikke havde vedtaget de nødvendige foranstaltninger for korrekt at gennemføre de tre direktiver i dens nationale lovgivning, eller at den i hvert fald havde undladt at underrette Kommissionen herom. Kommissionen anlagde derfor den 25. november 1998 et traktatbrudssøgsmål mod denne medlemsstat.

9. Den Italienske Republik har indgivet svarskrift den 25. marts 1999. Kommissionen har afstået fra at indgive replik. I henhold til Domstolens procesreglements artikel 44, litra a), har Domstolen efter parternes udtrykkelige godkendelse beslut-

tet at fortsætte retsforhandlingerne uden noget mundtligt stadium.

III — Gennemgang af Kommissionens anbringende

10. Kommissionen har indledningsvis anført, at Den Italienske Republik i henhold til artikel 5 i direktiv 90/364 og artikel 5 i direktiv 90/365 er forpligtet til at tilpasse dens nationale lovgivning til direktivernes bestemmelser, og at direktiv 93/96 også skal være korrekt gennemført i den italienske retsorden. Disse forpligtelser fremgår af EF-traktatens artikel 189, stk. 3 (nu artikel 249, stk. 3, EF), som bestemmer, at et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, og EF-traktatens artikel 5, stk. 1 (nu artikel 10, stk. 1, EF), hvorefter medlemsstaterne træffer alle almindelige eller særlige foranstaltninger, som er egnede til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af denne traktat eller af retsakter foretaget af Fællesskabets institutioner.

11. Kommissionen har fremført tre anbringender til støtte for dens traktatbrudssag: Den har fremført tre bestemmelser, hvori den italienske lovgivning ikke er forenelig med direktivets bestemmelser, som indrømmer statsborgere i Fællesskabet ret til ophold på medlemsstaternes område. Jeg skal gennemgå disse anbringender adskilt. De vedrører henholdsvis den indtægt, familiemedlemmer til personer, der er omfattet af direktiv 90/364 skal have, de dokumenter, som skal fremlægges af personer, der er omfattet af direktiv 90/364 og 90/365, og de midler, som studerende og deres familiemedlemmer skal råde over, samt dokumentationen herfor.

A — *Første anbringende: betingelsen om den indtægt, familiemedlemmer og de personer, der er omfattet af direktiv 90/364, skal have*

12. Kommissionen har fremført, at lovdekret nr. 470, som ændret ved præsidentdekret nr. 1656 fra 1965, indførte en artikel 5, litra a), vedrørende opholdsretten for statsborgere i en medlemsstat, som er ophørt med erhvervsaktivitet (direktiv 90/365), samt artikel 5, litra c), om ophavsretten for statsborgere i medlemsstaten, som ikke råder over denne ret i henhold til fællesskabsretlige bestemmelser (direktiv 90/364). De personer, der er omfattet af disse to direktiver, skal for at kunne udnytte opholdsretten have en indtægt, som ikke er lavere end det minimumsbeløb, der er fastsat i henhold til den almindelige tvungne forsikringsordning i Italien.

Opholdsretten indrømmes familiemedlemmer til den person, der er omfattet af direktiv 90/365, såfremt denne godtgør, at han for hvert enkelt familiemedlem råder over en samlet indtægt, der ikke er lavere end nævnte minimumsbeløb. Derimod er opholdsretten for familiemedlemmer til den person, der omfattes af direktiv 90/364, betinget af, at dette familiemedlem råder over en indtægt af samme størrelse som

minimumsbeløbet, forhøjet med en tredjedel[7]. Heraf følger, at man med hensyn til opholdsretten for familiemedlemmerne kræver af de personer, der er omfattet af direktiv 90/364, at de råder over midler, der ligger en tredjedel over det minimumsbeløb, familiemedlemmer til personer, der er omfattet af direktiv 90/365, skal råde over.

13. Den Italienske Republik har vedrørende dette anbringende i sin svarskrivelse anført, at der foreligger et lovforslag, hvis bestemmelser skal ændre de af Kommissionen kritiserede forhold. Den Italienske Republik har understreget, at lovforslaget befinder sig på et fremskredent stadium af drøftelserne mellem de forskellige ministerier.

14. Artikel 1, stk. 1, i direktiv 90/364 om opholdsret for statsborgere i en medlemsstat, som ikke har denne ret på grundlag af andre bestemmelser, og artikel 1, stk. 1, i direktiv 90/365 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhversaktivitet, fastsætter de betingelser, som skal opfyldes, for at de heraf omfattede personer kan opnå opholdstilladelse i medlemsstaterne.

De heraf omfattede personer og deres familiemedlemmer skal være omfattet af en sygeforsikringsordning, som dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten. Desuden skal de af direktiv 90/364 omfattede personer råde over visse midler, mens de af direktiv 90/365 omfattede personer skal oppebære en invalide-, førtids- eller alderspension eller en rente. Såvel de førstnævnte midler som den sidstnævnte pension eller erstatning skal være af en sådan størrelse, at det undgås, at de pågældende under deres ophold falder værtsmedlemsstatens sociale system til byrde.

15. Det fremgår af de to direktiver, at der foreligger tilstrækkelige midler, når der under hensyntagen til ansøgerens personlige forhold og i givet fald familiemedlemmernes foreligger midler, der overstiger det niveau, der giver værtsmedlemsstatens egne statsborgere ret til social bistand.

Som Kommissionen med føje har anført i sin stævning, er betingelserne vedrørende midlerne affattet ens i de to direktiver; disse kræver alene, at de pågældende råder over tilstrækkelige midler til at undgå, at de falder værtsmedlemsstatens sociale system til byrde. Desuden er minimumsbeløbet fastsat ens i direktiverne og er ikke i nogen af dem omfattet af nogen undtagelse for familiemedlemmerne til de personer, der er omfattet heraf.

7 — Jeg udleder af stævningens punkt 10 og 12, at det er dette, Kommissionen har villet sige i punkt 11, hvor den faktisk anfører det modsatte.

16. Jeg mener, at Kommissionen med føje har anført, at Den Italienske Republik burde have fastsat de samme betingelser med hensyn til midlerne over for familiemedlemmerne til de personer, der var omfattet af de to direktiver. Den Italienske Republik har derfor ved at opretholde en lovgivning, hvorefter de af direktiv 90/364 omfattede personer for deres familiemedlemmer skal råde over midler, der ligger en tredjedel over det minimumsbeløb, som kræves med hensyn til familiemedlemmer til personer, der er omfattet af direktiv 90/365, tilsidesat forpligtelser, som påhviler den i henhold til direktiv 90/364.

17. Som følge af det ovenfor anførte mener jeg, at Kommissionens første anbringende er begrundet.

B — *Andet anbringende: betingelsen om de dokumenter, som personer omfattet af direktiv 90/364 og 90/365 skal fremlægge*

18. Artikel 5, litra d), som blev indføjet ved lovdekret nr. 470 i præsidentdekret nr. 1656, angiver de dokumenter, som personer omfattet af direktiv 90/364 og 90/365 skal fremlægge. Med henblik på udstedelse af en opholdstilladelse skal de bl.a. fremlægge en erklæring fra vedkommendes konsulats myndighed, hvori det attesteres, at ansøgeren er omfattet af en sygeforsikringsordning i en af Fællesskabets medlemsstater, en forsikringspolice, der dækker sygdom, lægebehandlinger, hospitalsindlæggelse på republikkens område eller en bekræftet kopi af dokumenter om optagelse i den italienske sygeforsikringsordning. De af direktiv 90/365 omfattede personer skal fremlægge en erklæring fra vedkommende konsulats myndighed, hvori det attesteres, at ansøgeren modtager pension, rente eller har anden indtægt, med angivelse af dennes størrelse, mens personer omfattet af direktiv 90/364 og de familiemedlemmer, der forsørges af den pågældende, skal fremlægge en kopi af dokumenter, der er i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i den stat, vedkommende kommer fra eller er hjemmehørende i, og som er påtegnet af den pågældende konsulatsmyndighed, hvori det attesteres, at den pågældende har den krævede indtægt eller, for så vidt angår indtægter på republikkens område, dokumentation herfor udstedt af de kompetente myndigheder.

Desuden gælder generelt, at indehaveren af opholdsretten for de familiemedlemmer, der forsørges af den pågældende, skal fremlægge et officielt dokument, udstedt af myndighederne i den stat, den pågældende kommer fra eller er hjemmehørende i, og hvori det attesteres, at der består slægtskabsforhold samt, at der er tale om et familiemedlem, der forsørges af den pågældende.

19. Kommissionen mener, at det i visse tilfælde kan være berettiget for at undgå brug af falske dokumenter ikke at acceptere dokumenter, som ikke er udstedt af en offentlig myndighed. Forpligtelsen i den italienske lov for de personer, der er omfattet af direktiv 90/365 til i alle tilfælde at fremlægge dokumenter, der er udstedt af en af en medlemsstats offentlige myndigheder, er dog klart uforholdsmæssig. Kommissionen har tilføjet, at i visse tilfælde kan de af direktivet omfattede personer kun vanskeligt opnå særlige dokumenter, og at

de italienske myndigheder med andre tilsvarende midler kan sikre sig, at ansøgerne opfylder de nødvendige betingelser for at få tilkendt opholdsret.

20. Den Italienske Republik har anført, at såfremt ansøgeren om opholdstilladelse er en lønmodtager, der er ophørt med erhvervsaktivitet, vil denne oppebære en pension eller en rente eller råde over tilsvarende midler. De bilaterale aftaler om forbud mod dobbeltbeskatning, som Den Italienske Republik har indgået med Unionens øvrige stater, bestemmer, at de pensioner, som oppebæres af tidligere lønmodtagere i den private sektor, beskattes i den skattepligtiges bopælsstat, og at den stat, som udbetaler dem, principielt ikke kan foretage nogen tilbageholdelse heri. Det organ, som udbetaler pensionen eller renten i hjemstaten eller bopælsstaten, er følgelig den, som uden noget større problem kan udstede et dokument, som attesterer det beløb, den pågældende oppebærer.

De medlemsstater, som ikke indkomstbeskatter pensioner, kan tilstille bopælsstatens skattemyndigheder oplysninger vedrørende pensionsindtægter på deres område i forbindelse med en uopfordret udveksling af oplysninger i henhold til direktiv 77/799/EØF[8]. Den Italienske Republik har anført, at den har undertegnet administrative overenskomster med henblik på at lette den frivillige udveksling af oplysninger med syv af Den Europæiske Unions stater. Den Italienske Republik har anført, at den ikke deler Kommissionens tvivl med hensyn til forekomsten i de øvrige medlemsstater af en offentlig myndighed, der i disse tilfælde kan attestere størrelsen af den indtægt, som ansøgeren om opholdstilladelse beskattes af.

Den Italienske Republik anfører afslutningsvis i sit svarskrift med hensyn til de dokumenter, der accepteres som bevis på slægtskabsforhold eller, at der er tale om en person, der forsørges af den pågældende, at der i GURI nr. 275 af 24. november 1998 (Den Italienske Republiks Lovtidende) er blevet offentliggjort dekret nr. 403 fra den italienske præsident, hvis artikel 5 simplificerer reglerne om den administrative dokumentation, og som undergiver Unionens statsborgere samme behandling som de italienske borgere.

21. Jeg skal anføre, at såvel direktiv 90/364 som direktiv 90/365 bestemmer, at medlemsstaten med henblik på udstedelse af opretholdstilladelse kun kan kræve, at ansøgeren forelægger gyldigt identitetskort eller pas, og godtgør, at han opfylder de stillede betingelser, nemlig råder over indtægter, der må anses for tilstrækkelige efter direktiverne, og at han for sig selv og sine familiemedlemmer er omfattet af en sygeforsikringsordning, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten.

8 — Rådets direktiv af 19.12.1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter (EFT L 336, s. 15).

22. Det er ubestridt, at ingen af direktiverne angiver, hvorledes ansøgerne om et opholdsbevis skal godtgøre, at de opfylder disse betingelser. Medlemsstaterne råder derfor over et vist skøn med hensyn til det herfor fornødne bevis.

De skal dog ved afgørelsen heraf tage hensyn til de forskellige retsordener, som foreligger i Unionen, og det store antal forskellige situationer, som der i praksis kan være tale om: Fremfor alt skal de udnytte de fordele, som indeholdes i andre fællesskabsretlige regler, som de kan støtte sig på, som, foruden de oplysningskanaler, der er indført ved direktiv 77/799, som Den Italienske Republik har henvist til, de muligheder, der indeholdes i forordning (EØF) nr. 1408/71 og nr. 574/72 [9] for så vidt angår dokumentation ved attester udstedt af de nationale sikringsinstitutioner på de pågældendes anmodning, vedrørende den sociale dækning af en bestemt socialsikringsordning og størrelsen af pensionerne og renterne, som betales af disses regeringer.

Jeg skal hertil føje, at medlemsstaternes lovgivninger skal være tilstrækkelig smidige til ikke at gøre det umuligt at opnå det vigtigste og endelige mål med direktiv 90/364 og 90/365, nemlig ophævelse af medlemsstaternes hindringer for personers frie bevægelighed, således at udøvelsen af opholdsretten og unionsborgerne og deres familiemedlemmer på en anden medlemsstats område reelt bliver mulig.

23. Med hensyn til dette mål er jeg som Kommissionen af den opfattelse, at Den Italienske Republik har overskredet sin skønsbeføjelse, idet den kræver, at de dokumenter, som skal fremlægges af ansøgerne om opholdstilladelse i Italien i henhold til direktiv 90/364 og 990/365, skal udstedes af offentlige myndigheder og være påtegnet af konsulatsmyndigheden, og idet den ikke kan acceptere fremlæggelse af dokumentation, som den pågældende lettere kan opnå. Den Italienske Republiks påstand om, at den siden udløbet af 1998 med hensyn til dokumentation for slægtskabsforhold eller for, at der er tale om en person, der skal forsørges, på Unionens borgere anvender samme behandling som på italienske statsborgere, kan ikke tiltrædes, idet der ikke i sagens akter foreligger nogen beviser for, og Kommissionen tilsyneladende heller ikke er blevet oplyst om, denne ændring.

24. På grundlag af det anførte mener jeg, at også Kommissionens andet anbringende er begrundet.

9 — Som affattet ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2.12.1996 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT 1997 L 28, henholdsvis s. 1 og s. 102).

C — *Tredje anbringende: betingelsen om studerendes og deres familiemedlemmers midler samt dokumentation herfor (direktiv 93//96)*

25. Artikel 5, litra b), som blev indført ved dekret nr. 470 i præsidentdekret nr. 1656, indrømmer opholdsret på italiensk område til studerende, der er statsborger i en unionsstat, og som råder over midler, der udgør et bestemt beløb, som ikke må være lavere end minimumsbeløbet i henhold til den almindelige tvungne forsikringsordning i Italien. Den tilsvarende ret indrømmes familiemedlemmerne, såfremt den studerende råder over en samlet indtægt, der for hvert af familiemedlemmerne ikke er lavere end nævnte minimumsbeløb.

Med henblik på udstedelse af opholdstilladelse kræves, at den studerende fremlægger en erklæring afgivet over for den kompetente nationale myndighed, hvori de til rådighed stående indtægter attesteres, eller af en kopi af dokumentation, udstedt af en anden medlemsstats offentlige myndigheder og påtegnet af konsulatsmyndigheden. Med hensyn til familiemedlemmerne, som forsørges af den studerende, kræves en kopi af dokumentation, udstedt i den stat, de pågældende kommer fra eller er hjemmehørende i, hvori det attesteres, at den pågældende har den krævede indtægt eller, hvis indtægten er erhvervet i Italien, dokumenter, som bevis herfor, der er udstedt af de kompetente myndigheder.

26. Artikel 1 i direktiv 93/96 bestemmer følgende: »For at fastlægge betingelser, der skal gøre det lettere at udøve opholdsretten, og for at sikre adgang til erhvervsuddannelse uden forskelsbehandling for en statsborger i en medlemsstat, som er blevet optaget på en erhvervsuddannelse i en anden medlemsstat, giver medlemsstaterne opholdsret til enhver studerende, som er statsborger i en medlemsstat, og som ikke har denne ret på grundlag af en anden fællesskabsretlig bestemmelse, samt til den pågældendes ægtefælle og deres forsørgelsesberettigede børn. Den studerende skal afgive en erklæring eller på anden tilsvarende måde efter eget valg forsikre den ansvarlige nationale myndighed om, at vedkommende råder over sådanne midler, at de under opholdet ikke vil falde værtsmedlemsstatens sociale system til byrde. Det er en forudsætning, at den studerende er indskrevet ved en anerkendt uddannelsesinstitution med henblik på hovedsagelig at følge en erhvervsuddannelse. Den studerende skal desuden være omfattet af en sygeforsikringsordning, der dækker samtlige risici i værtsmedlemsstaten.«

27. Jeg skal anføre, at de af direktiv 93/96 omfattede personer, med henblik på at opnå opholdstilladelse, modsat de personer, der er omfattet af direktiv 90/364 og 90/365, hverken er forpligtet til at godtgøre, at de råder over tilstrækkelige midler, eller til at have en vis mindsteindtægt eller fremlægge dokumentation for de midler, de råder over.

28. Forskellene mellem direktiv 93/96 og de to andre direktiver beror på forskellige årsager. For det første er den studerendes ophold for hovedpartens vedkommende begrænset til varigheden af vedkommendes studier, og risikoen for, at den studerende falder værtsmedlemsstatens system til byrde, er derfor ringe. For det andet kan

medlemsstaterne begrænse varigheden af opholdstilladelsen til et år, der kan fornys, hvilket gør det muligt for medlemsstatens myndigheder hurtigt at gribe ind, når den studerende alligevel er faldet det sociale system til byrde. For det tredje kan den studerende meget lettere end de personer, der er omfattet af de to andre direktiver, supplere de midler, han råder over, ved indtægter fra arbejde, eventuelt midlertidigt eller på deltid, skønt det er umuligt forud at bevise, at han vil befinde sig i denne situation.

Jeg skal endvidere anføre, at direktiv 93/96 i betydelig grad nedsætter antallet af de familiemedlemmer, som opholdsretten kan udstrækkes til. De familiemedlemmer, som de personer, der er omfattet af direktiv 90/364 og 90/365, kan opnå opholdsret for på den pågældende medlemsstats område, udgøres af ægtefælle og forsørgelsespligtige børn, samt slægtninge i opadstigende linje og deraf forsørgede ægtefæller, mens den studerende kun har ret til ophold med sin ægtefælle og de børn, som forsørges af ham.

Desuden kræver direktiv 93/96 ikke, at den studerende skal råde over en vis indtægt med henblik på sin ægtefælle og de børn, der forsørges af ham, og foreskriver heller ikke, at den studerende skal forevise dokumentation for at godtgøre, at han råder over tilstrækkelige midler. Den studerende har valget mellem at afgive en erklæring herom eller godtgøre dette på en anden tilsvarende måde.

29. Af de ovenfor anførte grunde er jeg enig med Kommissionen i, at Den Italienske Republik har tilsidesat forpligtelser, som påhviler den i henhold til direktiv 93/96, idet den kræver, at studerende, der er statsborgere i andre medlemsstater, skal forsikre de italienske myndigheder om, at de råder over midler, der udgør et bestemt beløb, og idet det ikke angives, at det er tilstrækkeligt, at den studerende erklærer, at han råder over visse indtægter, uden at behøve at godtgøre dette ved dokumenter, og idet den ikke gør det muligt for den studerende at anvende en erklæring om, at han råder over midler, således at hans hustru og de børn, der forsørges af ham, ikke vil falde medlemsstatens sociale system til byrde.

30. Derfor er det tredje anbringende, i forbindelse med hvilket Den Italienske Republik ikke har taget til genmæle, også begrundet.

IV — Sagens omkostninger

31. Da Kommissionen har fået medhold i sine påstande tilpligtes Den Italienske Republik at betale sagens omkostninger i henhold til procesreglementes artikel 69, stk. 2, første afsnit.

V — Forslag til afgørelse

32. På grundlag af det anførte skal jeg foreslå Domstolen at træffe følgende afgørelse:

1) Det fastslås, at Den Italienske Republik

har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten samt Rådets direktiv 90/364, 90/365 og 93/96/EØF af 29. oktober 1993 om opholdsret for studerende,

— idet den undergiver de personer, der er omfattet af Rådets direktiv 90/364/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret, forpligtelsen til for deres familiemedlemmer at råde over midler, der ligger en tredjedel over det minimumsbeløb, som familiemedlemmerne til personer, der er omfattet af Rådets direktiv 90/365/EØF af 28. juni 1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med deres aktivitet, skal råde over,

— idet den sætter grænser for, hvilke beviser der kan fremlægges til støtte for ansøgning om opholdstilladelse, og bestemmer, at disse dokumenter skal udstedes eller påtegnes af myndighederne i en af medlemsstaterne,

— idet den kræver, at studerende, der er statsborgere i unionsstaterne, skal forsikre de italienske myndigheder om, at de for dem selv og deres ægtefæller og de børn, der forsørges af dem, råder over et bestemt beløb, men ikke angiver, at det er tilstrækkeligt, at den studerende erklærer, at han råder over indtægter uden at skulle godtgøre dette ved dokumenter, og idet det ikke er tilladt den studerende ved erklæring at forsikre, at han råder over indtægter, således at hans ægtefælle og de børn, som forsørges af ham, ikke vil falde det sociale system til byrde.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.